

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/165/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225604
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116225604.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., Želetavská 1525/1, Praha 4 - Michle, IČO: 649 48 242, organizačná zložka UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s, pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpenej: ALTER IURIS, s.r.o., Tolstého 9, Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovaným: 1/ Y. V., narodený XX. J. XXXX, trvalý pobyt: D. J. G. O. XXXX/XX, O., 2/ H. V., narodená XX. T. XXXX, trvalý pobyt, D. J. G. O. XXXX/XX, O., o 6.738,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 8. februára 2019 č. k. 33Csp/169/2016-106, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti prevyšujúcej žalobkyňou uplatňovaný nárok voči žalovaným 1/, 2/ o zaplatenie 4.626,59 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z jednotlivých súm a za obdobia vymedzených v prvom výroku. Žalovaným 1/, 2/ uložil solidárnu povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.709,08 eur, úrok z omeškania 456,38 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.709,08 eur od 9. júla 2018 do zaplatenia, mesačnými splátkami vo výške 145,- eur, pod stratou výhody splátok v prípade neuhradenia ktorejkoľvek zo splátok riadne a včas. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá a žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 9,6 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 369 ods. 1, 2, 3, § 497 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 2, § 517 ods. 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere medzi stranami konania dňa 21. mája 2013, ktorá však neobsahovala obligatórne zákonom stanovené obsahové náležitosti zmluvy. Žalovaným 1/, 2/ bol podľa zmluvy poskytnutý úver vo výške 9.344,- eur, z ktorého bol hneď strhnutý jednorazový poplatok 1.344,- eur za zaradenie do poistenia schopnosti splácať úver. Žalovaní 1/, 2/ sa zaviazali splácať úver mesačnými splátkami vo výške 145,68 eur v počte splátok 84. Súčet všetkých mesačných splátok predstavoval sumu 12.237,12 eur (t. j. o 2.893,12 eur viac než výška úveru uvedeného v zmluve), uvádzanú ako celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom. Súd prvej inštancie označil tento údaj za nesprávny, pretože zo zmluvy vyplývajúci poplatok 1.344,- eur predstavuje náklad spotrebiteľov spojených s úverovou zmluvou a ich skutočné celkové náklady tak predstavovali 4.237,12 eur (reálna výška poskytnutého úveru bola 8.000,- eur). Predmetná zmluva tak neobsahovala riadne určenie výšky spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, uvedenie celkovej čiastky, ktorú sú žalovaní ako spotrebiteľia povinní zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), ktoré náležitosti ovplyvňujú posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. V zmluve

absentoval aj termín konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ (lehotu splatnosti určenú počtom mesiacov, do uplynutia ktorých od prvého čerpania úveru mal byť úver splatený, nemožno považovať za splnenie uvedenej zákonom stanovenej náležitosti) podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. V zmluve chýbala aj obsahová náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (uvádzala sa len výška mesačnej splátky bez bližšej špecifikácie). Dlžník mal však mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostáva jednotlivá splátka a ako dlho bude úver splácať, ako aj dátum splatnosti poslednej splátky. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sa v dôsledku absencie vyššie uvedených zákonom stanovených náležitostí považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na výšku poskytnutého úveru 8.000,- eur a celkovú úhradu vo výške 6.290,92 eur, žalovaným 1/, 2/ bola uložená solidárna povinnosť zaplatiť dlžnú istinu 1.709,00 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 7. novembra 2015. Za obdobie do 8. júla 2018 dlžný úrok z omeškania predstavoval 456,38 eur. V zostávajúcej časti istiny, úrokov a zodpovedajúcich úrokov z omeškania (ktoré zostali predmetom konania po jeho čiastočnom zastavení) súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na podporu svojej argumentácie súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/409/2015, 9Co/262/2016, rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/294/2017. Podľa § 145 ods. 2 CSP súd prvej inštancie čiastočne zastavil konanie v rozsahu prevyšujúcom žalobkyňou uplatňovaný nárok (žalovaní 1/, 2/ uhradili sumu 2.112,20 eur, splátkami). Žalovaní 1/, 2/ voči späťvzatiu žaloby nevzniesli námietky. V súlade s ustanovením § 232 ods. 2 a článkom 4 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) a s poukazom na majetkové pomery žalovaných, bolo umožnené žalovaným 1/, 2/ splácať dlžnú sumu mesačnými splátkami vo výške 145,- eur, pod stratou výhody splátok. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v rozsahu 54,8 %, úspech žalovaných predstavoval 45,2 %, v dôsledku čoho vznikol žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 9,6 %. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že napadnutý rozsudok neobsahuje odôvodnenie, s poukazom na obsahové náležitosti rozsudku podľa § 220 ods. 1, 2 CSP, rozsudok je nepreskúmateľný. Žalobkyňa teda nie je zrejmé, z akých dôvodov súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí žaloby v zostávajúcej časti. Je neprijateľné, aby súd prvej inštancie nedal odpoveď na podstatné a rozhodujúce skutočnosti, preto nemožno posúdiť, či je rozsudok vo výroku vecne správny.

3. Žalovaní 1/, 2/ vyjadrili súhlas s rozsudkom súdu prvej inštancie.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie k zamietavej časti rozhodnutia vo veci samej uviedol v jeho odôvodnení, že v zostávajúcej časti istiny, úrokov a zodpovedajúcich úrokov z omeškania („ktoré zostali predmetom konania po jeho čiastočnom zastavení“) žalobu zamietol.

6. Odvolacia námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti zamietavej časti rozhodnutia vo veci samej bola dôvodná už vzhľadom na nevymedzenie konkrétnej výšky istiny, úrokov a úrokov z omeškania, ohľadom ktorých bola žaloba zamietnutá, a absencii tomu zodpovedajúcemu argumentačnému základu. Dôvodom je aj spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie o čiastočnom zastavení konania, bez konkretizácie výšky istiny a úrokov z omeškania, vo vzťahu ku ktorým bolo konanie zastavené.

7. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

8. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

9. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

10. S poukazom na vyššie uvedené, rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zamietajúcej časti vo veci samej. Postrádalo argumentačný základ, ktorého správnosť by odvolací súd mohol preskúmať. Strana konania nemôže byť odkázaná na dedukciu a odvodzovanie zamietavej časti uplatňovaného nároku (v dôsledku absencie konkrétneho číselného vyjadrenia predmetu sporu v odôvodnení, ako aj výrokovvej časti súdneho rozhodnutia). Nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia dochádza tak k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z obsahu odvolania vyplývala konkrétna námietka nedostatočnosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia len vo vzťahu k zamietnutiu žaloby vo veci samej. K vyhovujúcej časti súdneho rozhodnutia, ktorú súd prvej inštancie odôvodnil, žalobkyňa konkrétne námietky nevzniesla a v prípade podania odvolania aj voči tejto časti výroku súdneho rozhodnutia, ktorým bolo vyhovené žalobe, nebola by oprávnenou osobou podať odvolanie (v dôsledku čoho by bolo odvolanie odmietnuté podľa § 386 písm. b/ CSP). Vo vzťahu k prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým došlo k čiastočnému zastaveniu konania, v dôsledku späťvzatia žaloby žalobkyňou, žalobkyňa taktiež nevzniesla žiadne konkrétne odvolacie námietky (svoj prejav vôle čiastočného späťvzatia žaloby žalobkyňa nenamietala, vrátane jeho rozsahu), pričom táto výroková časť bola v napadnutom rozhodnutí odôvodnená (odsek 6.). S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie, posudzujúc odvolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti vo veci samej, s ktorou je spojený aj výrok o náhrade trov konania (III., IV.).

12. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania, odôvodniť zamietajúcu časť súdneho rozhodnutia o žalobe, presnou konkretizáciou zamietnutého nároku, ktorý nebol žalobkyni priznaný (istina, úroky, úroky z omeškania), s uvedením argumentačného základu.

14. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, poskytnúť odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutie Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

15. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

16. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

17. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.